

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 11/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odbor kriminálnej polície ČVS: KRP-342/1-VYS-BA-2024 z 1. októbra 2024 takto

rozhodol:

- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa podaním označeným ako „*Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“ a doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odbor kriminálnej polície (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) ČVS: KRP-342/1-VYS-BA-2024 z 1. októbra 2024 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 50 000 eur, a súčasne žiada o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a ustanovenie tlmočníka zo slovenského jazyka do španielskeho jazyka.

2. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ podal 11. septembra 2024 trestné oznámenie, ktoré bolo z obsahového hľadiska vyhodnotené ako podozrenie zo spáchania trestného činu ohýbania práva podľa § 326a ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť sudcovia Mestského súdu Bratislava I JUDr. Iveta Willantová a JUDr. Roman Fitt, a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava II [REDAKOVANÉ], a to tak, že podozriví sudcovia a prokurátorka sa mali v sídle Mestského súdu Bratislava I podieľať

na výkone sudcovskej moci a vykonávať oprávnenia pri výkone prokurátorského dozoru v rozpore s platnou legislatívou, ako aj so zisteným právnym a skutkovým stavom.

3. Vyšetrovateľ krajského riaditeľstva napadnutým uznesením odmietol vec podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku z dôvodu, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania ani na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že zákonná sudkyňa JUDr. Iveta Willantová vydala 11. júla 2024 príkaz na jeho zatknutie napriek tomu, že si svoju vyživovaciu povinnosť plní a nemá ani dlh na výživnom. Popisuje správanie sudkyne počas štúdia súdneho spisu v informačnom centre súdu tvrdiac, že sudkyňa ho donútila podpísať dokument, v ktorom bol oboznámený o svojej povinnosti dostaviť sa 12. septembra 2024 na súd. Vyšetrovateľ, ktorý vydal napadnuté uznesenie, porušil podľa sťažovateľa § 2 ods. 10 a 12 Trestného poriadku, pričom nesúhlasí ani s tvrdením, že späťvzatie odporu podaného prokurátorkou [REDAKOVANÉ] predstavuje jej zákonné oprávnenie. Napriek tomu, že sťažovateľ poukázal vo svojom trestnom oznámení na ďalšie trestné činy spáchané sudkyňou JUDr. Ivetou Willantovou, podpredsedom mestského súdu JUDr. Romanom Fittom a prokurátorkou [REDAKOVANÉ], vyšetrovateľ ich spáchanie vôbec nevyšetroval.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že podanie sťažovateľa má vážne formálne a obsahové nedostatky, avšak možno ho považovať za ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, pretože obsahuje tvrdenie o porušení označených článkov ústavy a rovnako označenie porušovateľa (krajské riaditeľstvo) a tiež napadnuté uznesenie, ktorý tvorí jednu z príloh ústavnej sťažnosti. K tomu je potrebné dodať, že sťažovateľ síce za porušovateľov svojich práv označuje hneď na úvodnej strane jeho ústavnej sťažnosti aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, avšak v jej dôvodoch nemožno identifikovať žiaden postup či rozhodnutie, ktorými by malo dochádzať k porušeniu jeho ústavných práv. Ústavný súd preto ustálil predmet jeho prieskumu tak, ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

6. V súvislosti s identifikovanými nedostatkami ústavnej sťažnosti je potrebné uviesť, že sťažovateľ síce konkretizoval, ktoré práva, resp. články ústavy mali byť označeným rozhodnutím krajského riaditeľstva porušené, avšak na podporu svojich tvrdení neuviedol žiadnu relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu, na základe ktorej by ústavný súd mohol posúdiť opodstatnenosť jeho tvrdení. Uvedené nedostatky bránia prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, čo je vo všeobecnosti dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 1 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že síce neočakáva právne perfektné podania od osôb, ktoré nie sú v konaní právne zastúpené, ale požaduje, aby v rámci svojich podaní aspoň v orientačnej rovine ozrejmili základné skutkové a právne okolnosti svojej právnej veci s uvedením toho, v čom mal príslušný orgán nesprávne vo veci

rozhodnúť, teda uviedli skutočnosti, ktoré by predstavovali určité východisko pre ďalší postup ústavného súdu. Ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac, že ani prípadné doplnenie návrhu by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech pri jeho predbežnom prerokovaní (m. m. III. ÚS 250/2020, I. ÚS 165/2022, I. ÚS 581/2022).

7. Napriek chýbajúcemu právnomu zastúpeniu v konaní o ústavnej sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu, ústavnú sťažnosť sťažovateľa posúdil aj z vecnej stránky (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014). V texte ústavnej sťažnosti uvádzané jednotlivé články Charty základných práva Európskej únie, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bez relevantnej skutkovej i právnej argumentácie ústavný súd posúdil iba ako súčasť argumentácie sťažovateľa.

III.1. K namietanému uzneseniu krajského riaditeľstva:

8. Ústavný súd, poukazujúc na čl. 127 ods. 1 ústavy, konštatuje, že pojmovým znakom ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, lebo nepredstavuje klasický riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, ale ide o prostriedok určený výhradne pre prípad, keď sa sťažovateľ domnieva, že v predchádzajúcom konaní boli porušené jeho ústavou, resp. medzinárodnými zmluvami zaručené práva, a preto je legitímne a logické, že ústavná sťažnosť môže byť podaná až po vyčerpaní všetkých ostatných právnych prostriedkov určených na ochranu sťažovateľových práv, t. j. musí nastať situácia, keď sa ochrany práv už nemožno domáhať iným spôsobom. Ústavná sťažnosť teda nie je právnym prostriedkom slúžiacim na zjednodušenie alebo obídenie osobitne stanoveného zákonného postupu tak, ako to prezentuje sťažovateľ.

9. Sťažovateľ mal pritom možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého rozhodnutia krajského riaditeľstva využitím sťažnosti podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku, o čom aj bol náležite poučený. Podľa názoru ústavného súdu pritom sťažnosť predstavuje v okolnostiach danej veci účinný právny prostriedok, o ktorom bol povolaný rozhodnúť prokurátor okresnej prokuratúry ako nadriadený orgán. Dopytom na krajskom riaditeľstve ústavný súd zistil, že sťažovateľ svoje právo podať proti napadnutému rozhodnutiu vyšetrovateľa krajského riaditeľstva sťažnosť nevyužil.

10. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že z čl. 127 ods. 1 ústavy a zo zákona o ústavnom súde zreteľne vyplýva, že pred podaním ústavnej sťažnosti musí účastník konania vyčerpať všetky riadne (i mimoriadne) opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv priznáva (m. m. IV. ÚS 158/2021).

11. Skutočnosť, že sťažovateľ mal k dispozícii právny prostriedok spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho namietaných práv vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského riaditeľstva, založila dôvod na odmietnutie jeho ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

12. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

13. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti v jej podstatnom základe konštatuje (bez potreby skúmania majetkových pomerov sťažovateľa), že nebola splnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu, keďže v sťažovateľovom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku, ako to vyplýva z dôvodov tohto rozhodnutia, a ani ustanovenie právneho zástupcu by na prijatých záveroch ústavného súdu nič nezmenilo. Z tohto dôvodu ústavný súd nevyhovel žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

14. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že požiadavka sťažovateľa, aby ústavný súd pribral do konania o ústavnej sťažnosti tlmočníka, vzhľadom na absenciu priamej interakcie sťažovateľa s ústavným súdom nemá svoje opodstatnenie, preto o nej ústavný súd nerozhodoval (obdobne I. ÚS 230/2024, IV. ÚS 453/2024, III. ÚS 458/2024).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu